

Arrest

nr. 85 170 van 25 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 mei 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 april 2012 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.05.2011 en 03.06.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-attaché stelt vast dat er vanuit medisch standpunt kan besloten worden dat de aandoeningen van betrokkene, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Armenië.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Armenië.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen de verzoekende partijen de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de motiveringsplicht.

De verzoekende partijen betogen dat de dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing niet afdoende gemotiveerd heeft. De verzoekende partijen verwijzen eveneens naar artikel 149 van de Grondwet. De bestreden beslissing voldoet niet aan de motiveringsvereiste zoals omschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat de medische zorgen die de verzoekende partij nodig heeft beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. In bijlage voegen de verzoekende partijen een document toe waarin men leest dat de kosten voor de medische zorgen in Armenië zo hoog zijn dat alleen al om die reden medische zorgen ontoegankelijk zijn voor haar in haar thuisland. De verzoekende partijen geven het besluit van het bijgevoegde artikel weer in hun verzoekschrift en verwijzen naar arrest nr. 49.781 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 19 oktober 2010. In tegenstelling tot wat de dienst Vreemdelingenzaken beweert, zijn medische zorgen absoluut niet beschikbaar voor de verzoekende partijen in Armenië. Bijgevolg is niet voldaan aan de formele motiveringsplicht.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de rechtspraak over de motiveringsplicht inzake rechterlijke beslissingen, noch het artikel 149 van de Grondwet evenwel toepasselijk zijn op administratieve beslissingen. Deze verwijzingen kunnen bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (RvS nr. 150.529, 21 oktober 2005).

De verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift naar een document dat zij bij hun verzoekschrift bijbrengen, en waarvan zij de 'conclusie' in hun verzoekschrift weergeven. Uit dit document zou volgens hun blijken dat zij geen toegang hebben tot de noodzakelijke medische zorgen in hun land van herkomst, Armenië. De verzoekende partijen laten echter na op enige concrete wijze aan te tonen dat zij persoonlijk geen toegang zouden hebben tot de noodzakelijke medische zorgen. Zij beperken zich tot de algemene bewering dat de conclusie van het door haar bijgebrachte artikel ook op verzoekster van toepassing zou zijn, meer bepaald: *"... n'améliorera pas la situation des Arméniens dont la plupart ne se font pas soigner pour les blessures et les maladies à la fois parce qu'ils ne sont pas sûr des montants à payer et parce qu'ils ne sont pas capables de payer ... Le gouvernement arménien a augmenté de manière considérable les allocations au secteur de la santé mais il ne peut toujours pas remplir les promesses de soins gratuits ..."*

Door de 'conclusie' van dit rapport te citeren maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij, in hun specifieke persoonlijke situatie, ook niet in staat zouden zijn om toegang te krijgen tot de noodzakelijke medische behandeling.

Bovendien bevat het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat zich in het administratief dossier bevindt en dat integraal onderdeel uitmaakt van de bestreden beslissing, de volgende zeer concrete motieven:

"Betrokkene kan reizen. Alhoewel de behandelende psychologe melding maakt dat een weerkeer naar Armenië risico's inhoudt voor haar gezondheid omdat behandeling er niet toegankelijk zou zijn, maar we vinden hier geen medische redenen voor."

"Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(...)

Medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging van de in de medische attesten beschreven aandoeningen zijn dus beschikbaar in Armenië."

Voorgaande motieven worden door de verzoekende partijen in het geheel niet betwist, en ze blijven dus staan.

Wat betreft de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst motiveert de dienst Vreemdelingenzaken in het advies van de ambtenaar-geneesheer als volgt:

"Een bepaald type gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen worden door de staat betaald. Daarnaast krijgen mensen die behoren tot bepaalde, sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van zorgen gratis. In de andere gevallen moeten de burgers zelf betalen voor zorgen.

Er is geen ziekteverzekering, doch de aandoening van betrokkene valt onder een pakket gratis gezondheidszorg (zorgen en medicatie), welke door de staat aan iedere Armeense burger verstrekt wordt en aldus tot de basiszorg kan gerekend worden. Personen die deel uitmaken van sociaal kwetsbare groepen, zoals arme families (families met weinig middelen en hoge vaste kosten), gehandicapten, ... krijgen ook de gespecialiseerde zorgen en de benodigde medicijnen gratis.

Ze hebben tevens toegang tot dezelfde zorginstellingen."

Verder geeft de ambtenaar-geneesheer de volgende motieven weer met betrekking tot de toegankelijkheid van de zorgen en opvolging in het land van herkomst, die de verzoekende partijen in het geheel niet betwisten, en die dus blijven staan:

"... Verder is er hulp voor personen die als werkloos geregistreerd zijn. Dit zijn mensen die geen werk hebben, werk zoeken en ten minste 1 jaar gewerkt hebben. Zij krijgen een werkloosheidsuitkering gedurende maximaal 1 jaar.

Deze mensen kunnen ook beroepsopleidingen volgen en worden begeleid naar een job.

Er is een invaliditeitspensioen voor mensen die deels of volledig invalide verklaard worden en minstens 5 jaar in officiële loondienst gewerkt hebben. Voor wie niet aan deze 5 jaar komt, is er een sociaal invaliditeitspensioen vanaf 65 jaar.

Betrokkene legt verder geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Gezien deze beslissing ook geldt voor de meerderjarige moeder, kan worden verondersteld dat zij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzingen dat haar moeder arbeidsongeschikt is en bovendien kan er van worden uitgegaan dat een persoon met de leeftijd van 48 jaar nog toegang heeft tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië – het land waar zij tenslotte ruim 24 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang of hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp.

De financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd. Verder dient vermeld te worden dat betrokkene vrij een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt het IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus; accommodatie/huur, extra bagage ...”

Aangezien de verzoekende partijen de voorgaande motieven van de bestreden beslissing in het geheel niet betwisten, blijven ze staan. Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekende partijen op geen enkele concrete wijze hebben aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze werd gemotiveerd. Het enig middel is dan ook, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC